

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jany Knotkové a soudců Mgr. Zdeňka Váni a JUDr. Kateřiny Kodetové ve věci

žalobkyně: **B** ■■■■■ **G** ■■■■■ narozená ■■■■■
bytem ■■■■■
zastoupená advokátkou Mgr. Michaelou Lukášovou Bryneckou
sídlem 8. května 504/25, 779 00 Olomouc

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429**
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2

o zaplacení 400.000 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobkyně a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 4. června 2020, č. j. 15 C 104/2019-217,

takto:

- I. Odvolání žalované se odmítá.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se v zamítavém výroku II. o věci samé a ve výroku III. o nákladech řízení potvrzuje.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně výrokem I. uložil žalované zaplatit žalobkyni 15.000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9,75 % ročně z této částky od 20. 5. 2019 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku, výrokem II. zamítl žalobu o zaplacení 385.000 Kč s příslušenstvím a výrokem III. uložil žalované zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 21.085 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně.
2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala náhrady nemajetkové újmy na základě zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“), a to poté, co proti ní bylo od 8. 12. 2016 vedeno trestní stíhání pro spáchání zločinu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, 2 písm. b), d) trestního zákoníku a zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku; rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 6. 12. 2018 pod sp. zn. [REDAKCE] byla však podle § 226 písm. a) tr. řádu zproštěna obžaloby. Rozsudek nabyl právní moci 28. 12. 2018.
3. Soud prvního stupně v napadeném rozsudku předně shledal, že proti žalobkyni bylo usnesením Policie ČR, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, Územní odbor Olomouc, z 8. 12. 2016, č. j. [REDAKCE] zahájeno trestní stíhání pro zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, 2 písm. b), d) trestního zákoníku a pro zločin podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku. Dne 28. 12. 2017 byla podána státní zástupkyní Okresního státního zastupitelství v Olomouci obžaloba. Stíhaný skutek měl spočívat v psychickém a fyzickém týrání nezletilého Š [REDAKCE] G [REDAKCE] nar. [REDAKCE] s nímž žalobkyně žila ve společné domácnosti a který byl svěřen do její péče, a dále v nezákonném inkasování příspěvku na péči o nezletilého. Následovala čtyři hlavní líčení a rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 6. 12. 2018, č. j. [REDAKCE] byla žalobkyně obžaloby zproštěna podle § 226 písm. a) trestního řádu. Rozsudek nabyl právní moci dne 28. 12. 2018.
4. Dále měl obvodní soud za prokázané, že Okresní soud v Olomouci rozhodl předběžným opatřením ze dne 5. 2. 2016 pod č. j. [REDAKCE] o povinnosti žalobkyně odevzdat nezletilého vnuka Š [REDAKCE] do péče zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc, konkrétně do Střediska sociální prevence [REDAKCE]. Rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 31. 5. 2017, č. j. [REDAKCE] byla u nezletilého Š [REDAKCE] G [REDAKCE] nařízena ústavní výchova na dobu tří let, pro její výkon byl umístěn do Dětského domova [REDAKCE]. Žalobkyně svůj nárok na poskytnutí zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 400.000 Kč z titulu nezákonného trestního stíhání předběžně uplatnila u žalované dne 7. 6. 2019, která žádost žalobkyně projednala až v průběhu řízení a za nezákonné trestní stíhání se jí omluvila.
5. Při posouzení nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, soud prvního stupně zohlednil, že za spáchání trestných činů, pro které byla žalobkyně stíhána, lze obecně uložit trest odnětí svobody od dvou do osmi let. Trestní řízení trvalo standardní dobu s ohledem na předmět trestního řízení, u něž bývá zvýšená nutnost dokazování (dva roky a jeden měsíc). V souvislosti s trestním stíháním neshledal obvodní soud na straně žalobkyně zásah do rodinné sféry spočívající v odloučení od nezletilého Š [REDAKCE]. K tomuto odloučení došlo na základě rozhodování v opatrovnickém řízení, které bylo vedeno u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. [REDAKCE]. Soud prvního stupně v napadeném rozsudku provedl srovnání popsanych okolností s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. [REDAKCE] v němž byla za relativně srovnatelných okolností přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 40.000 Kč, resp.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

50.000 Kč; vzhledem k tomu, že u žalobkyně oproti srovnávanému případu nedošlo k zásahu do její rodinné a pracovní sféry, shledal soud prvního stupně v jejím případě přiměřenou náhradu nemajetkové újmy ve výši 15.000 Kč. To pak i s ohledem na okolnost, že totožné zadostiučinění bylo žalovanou přiznáno Š [redacted] G [redacted] manželu žalobkyně, který byl v dané trestní věci stíhán jako spolupachatel a byl rovněž pravomocně zproštěn obžaloby.

6. Celkem tak soud prvního stupně podané žalobě vyhověl ohledně částky 15.000 Kč na náhradě nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním, ve zbytku pak žalobu zamítl. O nákladech řízení soud prvního stupně rozhodl s odkazem na § 142 odst. 3 o. s. ř.
7. Proti výroku II. a III. rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání. Namítala, že soud prvního stupně opomněl uvést, že rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 27. 6. 2019, který nabyl právní moci dne 27. 8. 2019, bylo rozhodnuto o zrušení ústavní výchovy nezletilého Š [redacted]. Tento rozsudek znamenal pro žalobkyni, jako babičku nezletilého, definitivní ukončení negativních důsledků spojených s jejím nezákonným trestním stíháním, neboť se na základě takového rozhodnutí vrátil nezletilý domů po třech a půl letech strávených mimo domov. Toto opomenutí mohlo mít podstatný vliv na konečné rozhodnutí o výši náhrady nemajetkové újmy. V odůvodnění tohoto rozsudku opatrovnického soudu bylo mimo jiné uvedeno, že zásadní skutečností pro zrušení ústavní výchovy bylo to, že otec a babička nezletilého byli zproštěni obžaloby pro zločin týrání svěřené osoby dle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. b), d) tr. zákoníku ve spolupachatelství. Dále žalobkyně v podaném odvolání namítala, že soud prvního stupně v napadeném rozsudku nesprávně uvedl, že to byla dcera žalobkyně M [redacted] S [redacted] která podala trestní oznámení a následně opatrovnický návrh týkající se nezletilého. Tato skutková zjištění jsou naprosto mylná. Nálezací soud tak prohloubil zásah do osobnostní sféry způsobený nezákonným trestním stíháním žalobkyně, když z její dcery učinil iniciátorku přezkumu výchovy nezletilého. Obvodní soud nezohlednil fakt, že za anonymním oznámením na OSPOD patrně stály sestry žalobkyně, nikoliv její dcery. Soud prvního stupně dále neopodstatněně bagatelizoval strach o život osoby blízké, o nezletilého Š [redacted] který vyhrožoval skokem z okna výchovného ústavu. Na napadený rozsudek je proto možno nahlížet jako na rozporný s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Výsledkem je tak nepřiměřeně nízké peněžní odškodnění, které v podstatě odpovídá měsíčním nákladům na bydlení tříčlenné rodiny. Žalobkyně dále namítala, že soud prvního stupně stanovil prodlouženou 15 denní lhůtu ke splnění uložené povinnosti, aniž by to blíže vysvětlil. Žalobkyně proto navrhla, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek v zamítavém výroku II. tak, že uloží žalované povinnost zaplatit žalobkyni další částku ve výši 385.000 Kč s příslušenstvím, a nově rozhodne i o náhradě nákladů řízení z takto přiznané částky, včetně nákladů odvolacího řízení.
8. Žalovaná podala včasné blanketní odvolání proti výrokům I. a III. rozsudku, to však přes výzvu soudu nedoplnila. Odvolacímu soudu tak nezbylo než odvolání žalované v souladu s § 43 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 211 o. s. ř. odmítnout.
9. V rámci omluvy k nařízenému jednání před odvolacím soudem navrhla žalovaná potvrzení napadeného rozsudku.
10. Odvolací soud z podnětu včas podaného odvolání žalobkyně a v mezích jím vytčených podle § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal při nařízeném jednání zamítavý výrok II. o věci samé a v důsledku toho i akcesorický výrok o nákladech řízení, při tom zopakoval dokazování rozsudkem Okresního soudu v Olomouci z 27. 6. 2019, č. j. [redacted] odvolání žalobkyně však opodstatněným neshledal.

11. Odvolací soud předně seznal, že soud prvního stupně správně a v rozsahu, který lze považovat za dostatečný pro rozhodnutí věci, zjistil skutkový stav. Odvolací soud pouze zopakoval důkaz provedený již obvodním soudem, z něhož však tento soud nečinil žádné skutkové zjištění (§ 213 odst. 3 o. s. ř.), konkrétně jde o rozsudek Okresního soudu v Olomouci ze dne 27. 6. 2019, č. j. [REDAKCE] v právní moci dnem 27. 8. 2019, kterým soud s účinností od právní moci rozsudku zrušil ústavní výchovu nezletilého Š [REDAKCE] která byla nařízena rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 31. 5. 2017, č. j. [REDAKCE]. Nezletilý Š [REDAKCE] byl svěřen do péče otce. Dále lze souhlasit s námitkou žalobkyně, že soud prvního stupně zaměnil iniciátora trestního oznámení, toto jeho pochybení však nemělo žádný vliv na věcnou správnost rozsudku.
12. Žalobkyně uplatnila v řízení nárok na náhradu nemajetkové újmy vzniklé jejím trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby. Podle ustanovení § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
13. Je ustálenou soudní praxí, že podle OdpŠk odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu. Jelikož zákon tento nárok výslovně neupravuje, vychází se z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 35/1991, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 30 Cdo 1291/2017). Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla ve věci vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. [REDAKCE] zproštěna obžaloby, o existenci nezákonného rozhodnutí není pochyb.
14. Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (odst. 1). Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo (odst. 2).
15. Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, konstatoval, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 OdpŠk, jenž je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání, a především dopadů trestního stíhání do osobnosti sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.
16. Ustanovení § 31a OdpŠk hovoří pouze o tom, že zadostiučinění musí být přiměřené, samotné určení výše však ponechává na volném uvážení soudu. Zákon tedy nevymezuje žádnou případnou hranici (minimální nebo maximální) pro určení výše zadostiučinění. Soud je při úvaze o přiměřenosti výše finančního odškodnění povinen vycházet z úplně zjištěného skutkového

stavu a opírat se o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska, kterými jsou především závažnost nemajetkové újmy a ověřené okolnosti, za kterých k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo. Kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání (řízení), které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, následující: 1) Povaha trestní věci. Pod tímto kritériem se má na mysli zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. Ta souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě (tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku). Například újma bude obecně větší v případě trestního stíhání pro zločin vraždy, za který hrozí uložení základního trestu odnětí svobody v rozmezí deset až osmnáct let, než v případě přečinu podvodu, za který hrozí uložení trestu odnětí svobody až na dvě léta, zákaz činnosti nebo propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty přičemž podvodník nebude vystaven takovému společenskému odsudku jako domnělý vrah. 2) Délka trestního řízení. Toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedeného trestního řízení trval. Lze zde vyjít případně z toho, že trvání trestního stíhání může způsobovat kontinuální nárůst újmy projevující se v osobnosti člověka; délka trestního stíhání však na druhou stranu, zejména v případě uvádajícího zájmu společenského prostředí o daný případ, nemusí mít nutně za následek narůstající dotčení integrity poškozeného a mohlo by být v takových poměrech uvažováno o poklesu intenzity újmy v průběhu plynutí času. Zajisté je vždy na místě porovnávat vliv tohoto kritéria s ostatními a nečinit z něj mechanicky určující hledisko. Zároveň u tohoto kritéria je třeba věnovat zvýšenou pozornost možnému zdvojení uplatňovaného nároku založeného na totožném skutkovém základě, a to zejména ve spojení s možnou nepřiměřenou délkou trestního stíhání. Úkolem soudu proto je, aby na základě vylíčených skutkových tvrzení právně posoudil, mezi jakou újmu (jako následkem) a jakou skutečností (jakožto příčinou této újmy) má být příčinná souvislost zjišťována a zda se jedná o nárok jediný, či zda žalobce v rámci svých žalobních tvrzení vymezuje nároků více. Zatímco nepřiměřená délka řízení typicky způsobuje újmu spočívající zejména v nejistotě ohledně výsledku řízení a udržování osoby obviněné z trestné činnosti v tomto stavu nejistoty, samotné trestní stíhání způsobuje zpravidla újmy, jež vylíčil žalobce a které by se souhrnně daly označit za morální poškození osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení jeho soukromého, rodinného, popřípadě i jiného života. 3) Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu formulovaných pod body 1 a 2. Jinými slovy řečeno, negativní dopady zahájeného trestního stíhání do osobnosti člověka – morální narušení osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení její profesní, soukromé, rodinné, popřípadě i jiné sféry života (viz výše) – mohou být zvýrazněny či naopak potlačeny podle intenzity naplnění prvních dvou kritérií.

17. V soudní praxi je též zastáván názor, že výše zadostiučnění přiznaného podle § 31a odst. 2 OdpŠk na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučnění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti,

újmou z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy). V každém případě je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3867/2011 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014).

18. Soud prvního stupně postupoval správně, pokud takovou komparaci s obdobným případem provedl (rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. ██████████). Obdobně lze provést srovnání i s řízením vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. ██████████, v němž bylo rozsudkem ze dne 16. 3. 2018 přiznáno poškozenému zadostiučinění ve výši 14.500 Kč. V této porovnávané věci byl poškozený stíhán pro zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, 2 písm. c), d) trestního zákoníku, byl tak ohrožen stejnou trestní sazbou jako žalobkyně, trestní stíhání poškozeného trvalo 2 roky a 5 měsíců, věc navíc byla medializována a byla řešena i před dovolacím soudem. Pokud soud prvního stupně přiznal žalobkyni náhradu nemajetkové újmy ve výši 15.000 Kč, jsou jeho závěry při porovnání věci, která se s ní v podstatných znacích shoduje, akceptovatelné.

19. Odvolání žalobkyně však především akcentuje zásah nezákonného rozhodnutí do rodinného života žalobkyně, neboť v souvislosti s trestním stíháním mělo dojít k odebrání nezletilého (vnuka žalobkyně) z její péče po dobu několika let. Takový zásah by byl zajisté velmi invazivní a musel by se odrazit při hodnocení kritéria následků způsobených trestním stíháním. Taková situace však v projednávané věci nenastala, neboť, jak správně v napadeném rozsudku uzavřel i soud prvního stupně, mezi trestním stíháním žalobkyně (a z něj rezultujícím nezákonným rozhodnutím) a odebráním nezletilého z její péče neexistuje příčinná souvislost. Ve shodě se skutkovými zjištěními obvodního soudu lze zopakovat, že o povinnosti odevzdat nezletilého Š█████████ do Střediska sociální prevence ██████████ bylo rozhodnuto v rámci opatrovnického řízení, konkrétně usnesením Okresního soudu v Olomouci ze dne 5. 2. 2016, č. j. ██████████ kterým bylo nařízeno příslušné předběžné opatření. Toto předběžné opatření pak bylo následně opakovaně prodloužováno vždy o jeden měsíc dalšími usneseními okresního soudu. Rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 31. 5. 2017, č. j. ██████████ byla u nezletilého Š█████████ nařízena ústavní výchova. Až rozsudek Okresního soudu v Olomouci ze dne 27. 6. 2019, č. j. ██████████ v právní moci dnem 27. 8. 2019, nařízenou ústavní výchovu zrušil a nezletilý Š█████████ byl svěřen do péče otce. Tato rozhodnutí učiněná v rámci opatrovnického řízení nebyla nikdy zrušena a ve vztahu k nim nelze dovozovat existenci nezákonného rozhodnutí, nic takového žalobkyni nebylo ani tvrzeno a nebylo ani v posuzovaném řízení uplatněno. Proto odvolací soud považuje za správný závěr soudu prvního stupně o tom, že k následkům způsobeným trestním řízením v osobnostní sféře žalobkyně nemůže patřit odloučení od jejího vnuka.

20. V napadeném rozsudku absentuje odůvodnění prodloužené pariční lhůty, jak správně uváděla žalobkyně v odvolání. Pariční lhůta byla prodloužena na 15 dnů v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř., neboť se jedná o plnění z prostředků státního rozpočtu, což je spojeno s potřebou delší doby pro administrativní zajištění platby.

21. Lze tak shrnout, že odvolací výhrady žalobkyně neměly potenciál zvrátit věcnou správnost napadeného rozsudku v zamítavém výroku II. o věci samé a akcesorickém výroku o nákladech řízení, proto ten byl odvolacím soudem potvrzen jako věcně správný podle § 219 o. s. ř.
22. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že žádnému z účastníků nepřiznal právo na jejich náhradu, neboť v odvolacím řízení byla plně úspěšná žalovaná, které však žádné náklady odvolacího řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 13. října 2020

JUDr. Jana Knotková v. r.
předsedkyně senátu